

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1ObdoV/1/2017
Identifikačné číslo spisu: 3011899952
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3011899952.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Ing. K. N. - B., bytom C., zastúpeného advokátom Mgr. Oto Franta, Sládkovičovo, Fučíkova 133, proti žalovanému Roľnícke podielnícke družstvo v Krajnom, Krajné, IČO: 00 206 989, zastúpenému Mgr. Q. L., E. E. XX, K., F., o zaplatenie 30 402,54 eur s príslušenstvom, vedenej na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 7Cbs/1/2011, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2015, č. k. 3Obo/50/2014-307, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 18. septembra 2012, č. k. 7Cbs/1/2011-250 vyhovel žalobe a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 30 402,54 eur s 15% úrokom z omeškania od 01. 07. 2000 až do zaplatenia. Ďalej uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 1 520,11 eur náhrady trov konania a 5 467,05 eur trovy právneho zastúpenia k rukám právneho zástupcu.

2. Rozhodol tak s odôvodnením, že po tom, ako mu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. septembra 2011, č.. 3Obo/100/2010-138 zrušil rozsudok z 9. decembra 2004, č. k. 7Cb/30/2002-44 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, vykonal dokazovanie v intenciách zrušujúceho rozhodnutia. Podrobne oboznámil s listinnými dôkazmi, a to s dohodou uzavretou medzi účastníkom o ukončení členstva žalobcu k 15. 09. 1994, s listom žalovaného zo 4. januára 1999 ohľadom vyrovnávacieho podielu, s potvrdením NVOD Podkylava z 12. novembra 2004, s listom NVOD Podkylava z 11. augusta 2004, s prihláškou za člena NVOD Podkylava z 3. októbra 1993, s listom NVOD Podkylava zo 16. marca 2001. Poukázal na čl. IV ods. 14 stanov RPD v Krajnom, podľa ktorého je nárok na vyrovnávací podiel splatný uplynutím troch mesiacov od schválenia účtovnej uzávierky za rok, v ktorom členstvo zaniklo. Vyrovnávací podiel sa uhrádza v peniazoch alebo vo vecnom plnení. Ak sa má vyrovnávací podiel uhrádzať v peniazoch, uhradí sa v splátkach po dobu 5 rokov, ak sa družstvo a člen nedohodnú inak.

3. Súd prvej inštancie ďalej doplnil dokazovanie vyžiadaním si správy NVOD Podkylava z 31. júla 2012

a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Žalobca preukázal, že jeho členstvo zaniklo v žalovanom družstve k 15. septembru 1994 a taktiež preukázal, že žalovaný nepreviedol vyrovnávací podiel formou bezplatného prevodu majetku - slivkový sad č. 1 v sume 968 891,36 Sk do NVOD Podkylava, ako vstupný členský vklad aj na žalobcu tak, ako bolo dohodnuté a ako to aj žalovaný tvrdil. Listinnými dôkazmi žalovaného z 18. júna 1997, ako aj z 22. mája 2007, žalovaný nepreukázal, že vydal žalobcovi vyrovnávací podiel v zmysle dohody z 8. marca 1995. Pritom poukázal aj na vyjadrenie NVOD Podkylava z 31. júla 2012, ktorým sa potvrdilo, že žalovaný si svoju povinnosť nesplnil, súdu bolo oznámené, že sad č. 1 Sakov vrch bol vydaný ako celok a pokryl majetkové podiely ľudí, ktorí prešli do NVOD Podkylava, ale nie majetkový podiel Ing. K. N.-žalobcu. Okrem toho z vyjadrenia vyplýva, že bývalí členovia RPD Krajné rozhodli, že menovanému majetkový podiel nevydajú, pretože ich družstvu spôsobil majetkovú ujmu.

4. Ďalej uviedol, že 31. decembra 1998 žalovaný oznámil žalobcovi, že bol vypočítaný jeho vyrovnávací podiel ako člena podľa transformačného zákona č. 42/1992 Zb., a to § 231, § 233 § 234 a stanov čl. IV ods. 13 a 14 a nakoniec bol ustálený na sumu 915 907,-- Sk s tým, že v súlade s čl. III ods. 5 a 6 stanov bude splatný 30. 06. 2000. Výška vyrovnávacieho podielu nebola medzi účastníkmi sporná. Súd prvej inštancie list žalovaného z 31. 12. 1998 posúdil ako uznanie záväzku v zmysle ust. § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka. Žalobca si preto svoj nárok mohol uplatniť do 31. 12. 2002. Žaloba bola podaná na súd 22. 02. 2002, t. j. v zákonom stanovenej dobe. Z uvedených dôvodov žalobe vyhovel.

5. Na odvolanie žalovaného vec prejednal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací a po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyhlásil rozsudok 30. marca 2015, č. k. 3Obo/50/2014-307, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 477,33 eur náhrady trov odvolacieho konania.

6. V odôvodnení rozhodnutia reagoval na odvolacie námietky žalovaného. Ako prvú vyhodnotil námietku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie spočívajúci v nepredvolaní na pojednávanie 18. septembra 2012 právneho zástupcu žalovaného, čím mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na zápisnicu z pojednávania, konaného 18. septembra 2012, z ktorej je zrejmé, že pojednávania sa zúčastnil štatutárny zástupca žalovaného G. N., ktorý sa k nároku žalobcu vyjadril a nežiadal pojednávanie odročiť. V odôvodnení rozhodnutia síce súd prvej inštancie sa nezmienil o neúčasti právneho zástupcu žalovaného, ale štatutárny zástupca ani raz nevzniesol požiadavku, aby sa pojednávania zúčastnil aj jeho zástupca Mgr. Q. L., uvedený v záhlaví napadnutého rozhodnutia. Ďalej poukázal na plnomocenstvo pre Mgr. L. Q., ktorý sa zúčastnil pojednávania na súde prvej inštancie 23. 11. 2011, 23. 05. 2012, na ktoré sa zrejme dostavil na základe informácie od žalovaného, lebo len jemu bolo predvolanie doručené, keďže predvolanie na 23. 05. 2012 sa v spise nenachádza, napriek tomu sa tohto pojednávania Mgr. L. Q. zúčastnil. Ďalej z listu súdu prvej inštancie z 15. 08. 2012 je zrejmé, že súd požadoval od žalovaného, aby si zabezpečil účasť právneho zástupcu Mgr. L. Q. na pojednávanie konané 18. 09. 2012 z dôvodu jeho trvalého bydliska v Chorvátsku. Súd zástupcu žalovaného Mgr. L. Q. predvolal mesiac pred pojednávaním listom z 15. 08. 2012, žalovaný sa zúčastnil pojednávania plnohodnotne a nežiadal o odročenie pojednávania z dôvodu neúčasti jeho zástupcu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd túto odvolaciu námietku vyhodnotil ako účelovú.

7. Ako druhou námietkou sa zaoberal tvrdením žalovaného, či si splnil povinnosť vydať vyrovnací podiel žalobcovi tým, že listom z 31. 07. 2012 NVOD Podkylava potvrdil, že sad č. 1 Saskov vrch bol vydaný NVOD Podkylava ako celok a nie je možné ho rozčleniť, na ktorý majetkový podiel osôb, ktoré prešli do NVOD Podkylava, sa vzťahuje. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na list na č. I. 23, z ktorého jednoznačne vyplýva, že majetkový podiel žalobcu nikdy nebol prevedený zo žalovaného do družstva NVOD Podkylava. Toto tvrdenie je zrejmé aj z listu z 12. 11. 2004, z ktorého vyplýva, že majetkové podiely boli vydané jeho členom žalovaným, ale v hodnote tých podielov nebol podiel žalobcu. NVOD Podkylava listom z 22. 05. 2007 potvrdilo, že slivkový sad č. 1 mu bol vydaný za majetkové podiely členov, ktorí do NVOD prestúpili. Žalovaný nepredložil dôkaz že majetkový podiel vyrovnal bezplatným prevodom slivkového sadu. Z uvedených dôvodov sa stotožnil s tvrdením žalobcu.

8. Ako s poslednou námietkou sa zaoberal námietkou premlčania a dospel k záveru, že súd prvej inštancie ju posúdil správne, ak vychádzal z dôkazu na č. l. 24 spisu, keď list z 31. 12. 1998 je označený ako oznámenie o výške vyrovnávacieho podielu, v ktorom je uvedená výška vyrovnávacieho podielu aj splatnosť 30. 06. 2000. Vzhľadom na dátum splatnosti, uvedený samotným žalovaným, je zrejmé, že jeho tvrdenie o vyplatení vyrovnávacieho podielu formou bezplatného prevodu bolo nedôvodné. Konštatoval, že súd prvej inštancie správne uviedol, že ak by nešlo o uznanie záväzku, štvorročná lehota by začala plynúť od splatnosti nároku, t. j. od 30. 06. 2000. Stanovy družstva v čl. IV. ods. 14 lehotu na vyplatenie upravili, že ak sa má nárok vyplatiť v peniazoch, uhrádza sa v splátkach po dobu piatich rokov, ak sa družstvo a člen nedohodnú inak. Žalovaný nepreukázal, že žalobcovi vyrovnávací podiel uhradil bezplatným prevodom a sám žalobcovi vypočítal vyrovnávací podiel v sume 915 907,-- Sk. Tvrdenie žalovaného, že dohoda o splátkach po dobu piatich rokov má vplyv na počítanie premlčacej lehoty, vyhodnotil ako nedôvodné. Z uvedených dôvodov napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

9. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odvodil z ust. § 238 ods. 2 O. s. p. s tým, že odvolací súd sa odchyľil od právneho názoru vysloveného dovolacím súdom v zrušujúcom rozhodnutí, ďalej prípustnosť dovolania odvodil od ust. § 237 písm. f/ O. s. p. odňatím možnosti konať pred súdom.

10. Prípustnosť v zmysle ust. § 238 ods. 2 C. s. p. odôvodnil poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. mája 2010, sp. zn. 1MObdov/3/2008, ktorým bol v predmetnej veci predchádzajúci rozsudok odvolacieho súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu. Podľa dovolateľa odvolací súd v napadnutom rozsudku len povrchno uviedol, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne zaoberal celou genézou sporu a list z 31. 12. 1998 posúdil ako uznanie záväzku podľa § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka. Je pre neho zarážajúce, že odvolací súd, resp. súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberali tým, či listy z 31. 12. 1998 a 04. 01. 1999, na základe ktorých žalobca dôvodil včasnosť svojho nároku, boli urobené v súlade so zákonom. Pripomenul, že na základe týchto listov bolo pôvodné právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu dovolacím súdom zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Podľa dovolateľa takýto postup súdu je v rozpore so zákonom, ako aj v rozpore s právnym názorom vysloveným dovolacím súdom v predmetnom konaní. Ďalej namietal, že dohodu o vydaní vyrovnávacieho podielu člena podľa § 233 obchodného zákonníka a podľa čl. IV ods. 13 stanov, uzavretá medzi žalobcom a žalovaným 8. marca 1995, odvolací súd len okrajovo spomenul, ale vôbec sa predmetnou dohodou nezaoberal, resp. nezobral ju do úvahy pri rozhodovaní o žalobcovom nároku a včasnosti podania žaloby. Vyslovil názor, že táto dohoda v zmysle čl. IV. ods. 14 posledná veta stanov, na ktorú upozorňoval aj dovolací súd, upravila vzájomné práva a povinnosti medzi žalobcom ako členom družstva a žalovaným družstvom, pričom ňou bolo dohodnuté, že nárok na vyrovnávací podiel je splatný uplynutím troch mesiacov od schválenia účtovnej závierky za rok, v ktorom členstvo zaniklo. Žalobca a žalovaný si tým individuálne dohodli splatnosť vydania vyrovnávacieho podielu, a to tak, že je splatný uplynutím troch mesiacov od schválenia účtovnej závierky za rok, v ktorom jeho členstvo zaniklo, t. j. vyrovnávací podiel bol splatný 18. júna 1995, keďže účtovná závierka za rok 1994 bola schválená 17. marca 1995.

11. Nesúhlasí s tým, že sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal jeho námietkou o nevykonaných ním navrhovaných dôkazov súdom prvej inštancie, a to vypočutie ako svedkov Ing. N. C. a Z. R., ktorých navrhol na pojednávaní 18. septembra 2012 a súd prvej inštancie tento návrh ani nezaprotokoloval do zápisnice. Ďalej nesúhlasí s vyhodnotením listinných dôkazov, a to listov NVOD Podkylava z 31. 01. 1996 tak, ako to vykonali súdy oboch stupňov. Tvrdí, že NVOD Podkylava, resp. jeho predseda Ing. N. C. protichodne v konaní tvrdil o vydaní majetkových podielov a jeho tvrdenia sú nepravdivé, že majetkový podiel žalobcu nebol vydaný. Tieto tvrdenia hodnotí žalovaný ako hraničiace s trestnou činnosťou.

12. Žalovaný ďalej tvrdí, že dohoda z 8. marca 1995 okrem toho, že upravuje nárok na vyrovnávací podiel vo forme vecného plnenia v súlade so stanovami žalovaného a jeho splatnosť dňa 8. júna 1995, zároveň touto dohodou došlo k vydaniu predmetného vecného plnenia, keďže účastníci to svojimi podpismi potvrdili.

13. Prípustnosť dovolania žalovaný vyvodzuje aj z ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. a tvrdí, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Dovolateľ nesúhlasí s právnou argumentáciou odvolacieho súdu k tejto procesnej námietke o nezákonnom postupe súdu prvej inštancie. Odvolací súd len konštatoval, že v zápisnici z predmetného pojednávania nie je zmienka o tom, že by žalovaný bez prítomnosti právneho zástupcu žiadal o odročenie pojednávania z dôvodu neprítomnosti svojho právneho zástupcu.

14. Žalovaný ďalej namietal voči nezákonnému postupu odvolacieho súdu v predmetnom konaní, ktorý 7. apríla 2015 list zo 16. marca 2015, aj napriek zvolenému právnenému zástupcovi v odvolacom konaní, doručil priamo žalovanému vyjadrenie žalobcu k odvolaniu. Tento postup je podľa dovolateľa v rozpore s procesnými zásadami, ktorými bol súd povinný sa riadiť, nakoľko rozhodol o odvolaní žalovaného v zmysle vyjadrenia žalobcu.

15. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalovaného zamietnuť. Uviedol, že v konaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie a napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas a riadne zastúpený účastník konania, bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal, či je napadnuté rozhodnutie, proti ktorému je podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku prípustné.

17. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016 platí, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, za účinnosti O. s. p., dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p. a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovenia § 236, § 237 a § 238 O. s. p. v znení platnom v čase podania dovolania.

18. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku. Dovolanie proti rozsudku je podľa ustanovenia § 238 ods. 1 až ods. 3 O. s. p. prípustné: ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, ak sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, ak ide o potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

19. Prípustnosť dovolania žalovaný vyvodzuje z ust. § 238 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci v uznesení z 27. mája 2010, sp. zn. 1MOBdoV/3/2008. V uvedenom zrušujúcom rozhodnutí dovolací súd konštatoval, že v konaní nebol dostatočne zistený skutkový stav. Za nesprávne zistenie skutkového stavu dovolací súd označil stanovenie splatnosti nároku vyrovnávacieho podielu, lebo odvolací súd ho stanovil bez toho, aby vykonal dokazovanie ohľadne vyhodnotenia, resp. nevyhodnotenia listu žalovaného zo 4. januára 1999. Taktiež dal skúmať otázku zistenia skutočností potrebných pre stanovenie okamihu začatia plynutia premlčacej doby nároku. Súdy nižšieho stupňa po tom, ako im bola vec vrátená, doplnili dokazovanie v naznačenom smere a z takto zisteného skutkového stavu vec právne posúdili, pričom dovolací súd v zrušujúcom rozhodnutí nezaujal stanovisko k právnenému posúdeniu veci. Preto súdy neboli viazané jeho stanoviskom k právnenému posúdeniu veci a tým sa ani nemohli odchýliť

od právneho názoru dovolacieho súdu. Vzhľadom na uvedené napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v ustanovení § 238 ods. 2 O. s. p., tým nie sú splnené predpoklady na prípustnosť dovolania v zmysle uvedeného ustanovenia.

20. V zmysle ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. je dovolací súd povinný prihliadať vždy na procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Preto sa dovolací súd neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie je prípustné podľa § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. Toto zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne v ňom vymenované. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak: a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Je potrebné zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení. Rozhodujúci je záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

21. Existencia väd v zmysle § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. nebola žalovaným v dovolaní namietaná a ani v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z týchto dôvodov nie je daná. Z vymenovaných procesných väd je v dovolaní namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., t. j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred ním.

22. Z obsahu dovolania žalovaného vyplýva, že v konaní sa mu mala postupom súdu odňať možnosť konať pred súdom tým, že súd prvej inštancie nepredvolal na pojednávanie konané dňa 18. septembra 2012 jeho zástupcu Mgr. L. Q.. S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytykané nesprávnosti postupu súdu prvej inštancie v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či žalovanému bola odňatá možnosť konať pred súdom.

23. Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. treba rozumieť procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu v občianskom súdnom konaní priznáva Občiansky súdny poriadok. Musí ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak mohol účastník pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Nie je pritom rozhodujúce, či bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom postupom odvolacieho súdu, alebo v dôsledku postupu súdu prvej inštancie a odvolací súd v tomto smere neurobil nápravu. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá predchádzala rozhodnutiu, ale aj samotným rozhodnutím.

24. Dovolací súd postup súdu prvej inštancie preskúmal a dospel k záveru, že konanie na súde prvej inštancie netrpí vytykanou procesnou vadou. Predovšetkým považuje za potrebné poukázať na splnomocnenie udelené Mgr. L. Q. alovaným v priebehu konania, a to 22. novembra 2011 (č. l. 157). V plnomocenstve zástupca žalovaného má uvedenú adresu: E. E. XX, K., F.. Ide teda o všeobecné splnomocnenie v zmysle ust. § 27 O. s. p., pri ktorom sa nevyžaduje ani právnické vzdelanie a všeobecný splnomocnenec ani nemusí byť občanom Slovenskej republiky. Aby všeobecný splnomocnenec, bez trvalého alebo prechodného pobytu v Slovenskej republike, bol spôsobilý riadne zastupovať účastníka konania, v takomto prípade uvedie adresu, na ktorú mu súd má doručovať zásielky. V danom prípade žalovaný a ani jeho zástupca neuviedli súdu adresu na doručovanie písomností, teda sám žalovaný, asi účelovo, spôsobil túto situáciu. Súd prvej inštancie o probléme s doručovaním upozornil žalovaného listom z 15. augusta 2012, napriek tomu žalovaný nevykonal potrebné opatrenia a bez ďalšieho sa štatutárny zástupca žalovaného zúčastnil pojednávania 18.

septembra 2012, na ktorom, ako správne uviedol odvolací súd, nepožiadal o odročenie pojednávania pre neúčast' jeho zástupcu na pojednávani a ani nežiadal doručiť mu predvolanie na pojednávanie. Predniesol svoj návrh a vypočul si rozsudok. Takýto postup súdu nie odňatím možnosti konať pred súdom.

25. K námietke dovolateľa, že rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O. s. p., ani o znak rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O. s. p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

26. Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nie je možné skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa podrobiť revízi, ani prieskumu hodnotenia nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa, ktorého skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, oprávnený za tým účelom vykonávať dokazovanie (§ 213 O. s. p.). Dovolací súd nemôže preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižších stupňov už len z toho dôvodu, že na rozdiel od súdu prvého a druhého stupňa nemá možnosť vykonávať dôkazy (prehodnocovať skutkové zistenia možno len na podklade výsledkov vykonaného dokazovania). V dovolacom konaní sa ex offo posudzuje len zákonnosť postupu súdu pri vykonávaní dokazovania (súlady jeho procesného postupu so zákonom).

27. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f/ O. s. p.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné.

29. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 C. s. p.).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.